

Ämne:

En inköpsskyggs bekännelser

Datum:

Fri, 19 Feb 1999 07:10:34 +0100

Från:

Lars Sundin <lars_o_sundin@yahoo.com>

Till:

X.X@teracom.se

Hej X!

På ett fredagsfika i december eller var det i november så berättade du om något nytt som skulle komma när det gällde inköpsrutinerna. Jag lyssnade inte så noga på detaljerna eftersom jag snart skulle vara borta från Teracom. Istället lyssnade jag på ditt "budskap" och tyckte att din presentation var mycket fin. Du visade en insikt och lutrad medvetenhet om att det ju inte brukar gå så där jättebra som man önskar men att man får acceptera att verkligheten är vresig. En härlig distans och livsvisdom tyckte jag mig märka.

Tack för detta.

Jag har vid de erinringar om vad jag varit med om sedan jag 1964 började på Radiobyrå som jag gjort vid diverse avskedssammanhang litet raljant tänkt säga att jag under 34 år lyckats hålla mig undan från allt vad inköp heter. Och att jag nu om bara några få dagar skulle jag kunna dra en definitiv lättnadens suck. Men det blev inget av detta, det fanns så mycket annat att berätta om. Och att hålla mig helt undan har jag ju inte heller lyckats med.

Jag har haft en litet jobbig relation till att köpa in - liksom till mycket annat men det behöver jag inte ta upp här. Det hela började redan efter några månaders tjänst då mina kollegor sade att inköpschefen B A ser allt till att den där inköpsregel-bilagan kommer med i den anbudsinfordran för sekundärradarn i Bällsta som du svarar för, var lugn bara. Men icke så. Mycket genant. Inte heller hade han tagit kopior av det 360-graders fotopanorama som skulle med. Jag minns hur jag själv fick klistra och klistra och måtta för att få horisonten att gå ihop i bildskarvarna, 8 firmor skulle ha var sitt panorama. Ack ja!

Närmare kontakt med A var också litet skrämmande, han hörde dåligt och talade därför högt och hade därtill kort stubin verkade det som. Många många år efteråt kom en kamrat in i kafferummet alldeles blek efter ett besök hos A och sade "tänk, den där gubben var nära att slå ihjäl mig". Min kollega var något speciell och kanske litet för rak i sina frågor ibland. Jag tog det positivt och som en upprättelse. Var i alla fall inte ensam om att vara skrämnd.

1969 motiverade jag inköp av fransk utrustning till flygtrafikledningen i Malmö. Jag och mina medarbetare tyckte att den franska offerten var bäst och faktiskt även billigast. Den annars naturliga leverantören, Standard Radio i Veddesta vid Barkarby, hade inte heller mödat sig som de brukade om att få ordern. Och Malmö låg ju inte så värst mycket längre från Paris än från Veddesta om snabb service skulle behövas. Att Standard Radio hade stor erfarenhet och kände de svenska förhållandena väl och hade levererat tidigare till oss kunde ju balanseras mot fransmännens ännu större utrikiska erfarenhet - om man så ville.

Att fransmännen var billigast berodde delvis på att sådan här utrustning var tullfri och därmed även momsfri för fransmännen medan Standard Radio fick betala både tull och moms på de komponenter de importerade. Företaget gick t o m till finansminister Sträng och bad om att befrias från dessa pålagor men fick inte gehör.

Nå, det var litet påfrestande att ha svikit det svenska näringslivet. Där satt jag nu i E-huset i Farsta och funderade ut hur installationen skulle se ut där nere i Malmö 60 mil bort. Där fanns folk som var mycket mer kapabla att bestämma detta. Blickade i februari's allt starkare motljus ut över Ågesta Broväg samtidigt som min då vanliga vårvinterdepression började ge sig till känna, förstärkt av mitt livs första (och sista) radhusköps våndor. Till sist gick det inte längre. Usel och ynkelig kände jag mig och Sven Lagerström ordnade med Ragnar Berglund så jag kunde komma över till "utvecklingens rena teknik utan en massa tjafs och förhandlingar" som jag inbillade mig (pyttsan!). Men på den vägen har det ändå blivit...

Jag har sedan hört att de franska grejorna inte var så dumma och även hört Standard Radio erkänna att de slarvat litet med denna offertgivning, hade blivit litet för självsäkra.

Sedan blev det ett stort inköp (3 miljoner eller så) en gång i mitten av 80-talet. Bråttom var det och semestrar så det föll på mig att sköta de formella formuleringarna, jag som inte kunde själva sakerna. I och för sig var leverantören given men det gällde att veta vilka saker man skulle se upp med och hitta några motiverande fraser som lät bra och förhoppningsvis även var sanna. Det kändes mycket olustigt att tvingas skriva på och även onödigt, jag tillförde ju inte saken ett skvatt. "Aber Befehl ist Befehl" som tysken säger. Minns dock att inköparen, Perman tror jag han hette, var mycket sympatisk.

Har sedan hållit mig undan. Små saker jag köpt, mest böcker och så, har jag tagit på allmänt kvitto och de andra inköpen har varit automatiska, årliga medlemsavgifter. Minns några trevliga konteringsdiskussioner med Kerstin Modin och det var väl nästan så jag skojade litet. Skall detta räknas som litteratur (ett visst konto) eller månne som tidningsprenumeration (annat konto)? Man vill ju göra rätt - men vad är rätt i denna för mig främmande konteringsvärld?

Sedan 1992 har jag haft lyckan att kunna gå in till Ann-Christin de gånger jag inte kunnat undgå att få en räkning. Hon har då slagit i sina pärmar efter de rätta magiska koderna och pekat på de rutor jag skall skiva i och oftast lyckats hindra mig att skriva där jag absolut inte får skriva samt även hjälpt mig med vilka siffror som skall stå. Min ovana och min förmåga att hålla mig undan har gjort att dessa procedurer har känts som nya varje gång.

Ibland har jag försökt visa Ann-Christin att jag minsann är bildbar genom att använda koderna som gällde för föregående års räkning men då har det ibland visat sig att de ändrats, ja ibland skiftats om.

Även om blanketterna känns främmande kan jag samtidigt ibland skönja litet av Radiobyrå-stuk. Jag minns förresten fortfarande hur jag 1964 frågade i vilken av 4 st tänkbara rutor i stämpeln jag skulle skriva i och fick beskedet att jag skulle skriva utanför stämpelramen.

En gång har jag försökt köpa med hjälp av en auktoriserad blankett men det hände aldrig något. Jag tror att jag var så nervös att jag skrev rätt leverantör men en annans adress eller tvärtom. Båda i samma ort (Genève). Dock har jag hört ryktas att det finns många andra farliga bakvatten en sådan blankett kan hamna i. Jag skämdes att erkänna mitt misstag och det hela fick dö i det fördolda.

Jag beundrar dem som klarar av att inköpa saker, både dem som har det som sin huvuduppgift och dem som köper för att de själva behöver grejorna.

Vänliga och positiva medhjälpare som kan sina saker är viktigare än smarta rutiner för oss okunniga eller obildbara.

Detta är inte elakt eller särskilt ironiskt skriver jag, tag det i varje fall inte så. Det är i varje fall roligare för mig att raljera litet än att jag är förtvivlad - och även för dig hoppas jag.

Lycka till X!

P. S. Jag minns hur min rumskamrat på gamla Kra 3 på 60-talet, Anders Isacson, via inköpschefen B A försökte rekvirera ett hyende. Anders och jag hade diskuterat uttrycket "lägga hyende under lasten" och vi ville med Inköps hjälp få klarhet i vad det betydde. Det kom inget hyende men jag tror vi ändå tog reda på uttryckets betydelse.

P. P. S. Stötte alldeles efter nyår i Haninge Centrum samman med K-E B som just fyllt 61 den 3 januari och fått avtalspension. Precis samtidigt med mig.